

Arrest

nr. 149 430 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 21 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 november 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 november 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 30 november 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker kon niet worden gehoord maar kreeg, rekening houdend met zijn medische toestand, de mogelijkheid om de motieven van zijn asielaanvraag schriftelijk mee te delen.

1.3. Op 23 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Libanese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Shemestar (Bekaa). U bent een sjiïet van Arabische origine en bent ongehuwd. Sinds 2002 was u woonachtig in het dorp al-Amrusiya in de provincie Baabda. U werkte als kok in Beiroet. Vanaf 2009 zou u een vrouw hebben ontmoet, L.(...), die u kon overtuigen om als spion voor Israël te werken. In 2011 kocht u voor de Israëli's een wapen bij een zekere A.(...) A.(...). Op 3 september 2011 werd u ontvoerd door leden van Hezbollah. Ze ondervroegen u en zeiden dat ze een volledig dossier met bewijsmateriaal hadden waaruit bleek dat u spioneerde voor Israël. U ontkende, maar ze gaven aan dat ze u al zeven maanden in de gaten hielden. Toen u vroeg waarom ze u dan al die tijd zouden hebben laten begaan, zeiden ze dat u een invloedrijke connectie had binnen Hezbollah, iets wat u zelf niet wist. Daarop werd u gedwongen om als dubbelagent beginnen te werken voor Hezbollah. U ging akkoord en werd vrijgelaten. Diezelfde avond telefoneerde u naar uw contactpersoon L.(...) en zei haar wat er was gebeurd. Zij legde de telefoon onmiddellijk neer. Tien minuten later werd u opgebeld door uw oom J.(...) a.(...)-N.(...). Hij zei u dat u niet deed wat was overeengekomen. Hij zei dat hij de verantwoordelijke binnen Hezbollah was die voor u was opgekomen, maar zei eveneens dat hij nu niets meer voor u kon doen. Hierop wist u dat u het land moest verlaten. U begreep immers dat uw huis in de gaten werd gehouden en uw telefoon afgeluisterd. U vertrok en toen u uw wagen wou starten, werd u tegengehouden door een gewapend lid van Hezbollah. U schoot op hem en vluchtte naar al-Dura. Daar ontmoette u een zekere I.(...), die u naar Ashtun bracht. Daar leerde u V.(...) kennen, een smokkelaar met zeer goede connecties bij de Libanese veiligheidsdiensten. Op 20 oktober 2011 werd er door de Libanese autoriteiten een arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd. Op 1 november 2011 werd u opgepikt door V.(...) en een persoon in het uniform van de veiligheidsdiensten. U verliet Libanon via de luchthaven van Beiroet, samen met V.(...). U kwam op 1 november 2011 aan in België en diende hier op 3 november 2011 een asielaanvraag in.

Uw broer zou intussen verplicht naar Syrië zijn gestuurd om te gaan vechten waarop uw familie u zou hebben verbannen. U vreest door Hezbollah of uw familie te worden gedood omwille van uw collaboratie.

U legt geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw asielaanvraag moet worden vastgesteld dat u noch de status van vluchteling, noch de status van subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

U diende op 3 november 2011 een asielaanvraag in. Op 30 november 2011 werd u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gehoord, waarbij u ook, bijgestaan door een tolk, de vragenlijst van het CGVS liet invullen. Door het CGVS werd u tweemaal opgeroepen voor een gehoor op het CGVS doch u werd niet gehoord daar u telkens een medisch attest voorlegde als reden van overmacht. Op 14 november 2013 werd u per aangetekend schrijven opgeroepen voor een gehoor op het CGVS op 5 december 2013. Hierop stuurde uw advocaat een kopie van een medisch attest (d.d. 2/12/13) dat stelt dat uw mentale toestand niet toelaat in te gaan op de convocatie. Op 9 januari 2014 werd u per aangetekend schrijven opgeroepen voor een gehoor op het CGVS op 30 januari 2014. Uw advocaat stuurde vervolgens een kopie van een medisch attest (d.d.24/1/2014) dat stelt dat u van 24 januari tot 24 maart 2014 niet kan werken wegens ziekte. Er werd geen verdere informatie verschaft over uw medische toestand.

Op 30 januari 2014 werd u per aangetekend schrijven een vraag om inlichtingen opgestuurd, meer bepaald om uw asielmotieven schriftelijk toe te lichten. Hierop stuurde u ons schriftelijke verklaringen.

Na grondig onderzoek van uw mondelinge verklaringen bij de DVZ en uw schriftelijke verklaringen tegenover het CGVS moet worden opgemerkt dat deze allerminst kunnen overtuigen dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u bij het invullen van de vragenlijst (VL) van het CGVS op de DVZ weigerde uit te leggen wat uw activiteiten als spion voor Israël inhielden (VL p.2). In uw schriftelijke verklaringen zette u, weliswaar enkele summiere maar wel meer concrete activiteiten uiteen, doch het feit dat u weigerde hierover informatie te geven bij de DVZ doet twijfels rijzen bij de oprechtheid van uw asielaanvraag. Van iemand die claimt nood te hebben aan internationale bescherming, kan worden verwacht dat hij van bij aanvang van zijn asielaanvraag zijn volle medewerking verleent om zicht te bieden op alle relevante feiten om tot een correcte inschatting van uw ingeroepen nood aan bescherming te komen. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Dat u weigerde informatie te geven over de essentie van uw asielmotieven tijdens uw gehoor bij de DVZ, houdt dan ook een negatieve indicatie in voor uw algehele geloofwaardigheid.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u geen enkel document neerlegt ter staving van uw identiteit of reisweg, waardoor deze niet kunnen worden gecontroleerd. Evenmin legt u enig begin van bewijs voor met betrekking tot uw asielmotieven.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat de verklaringen die u bij de DVZ aflegde, in sterke mate afwijken van de schriftelijke verklaring die u voorlegt aan het CGVS. Zo verklaarde u in de vragenlijst van het CGVS dat uw ontvoerders u tijdens uw ondervraging al vertelden dat het uw oom was die de gezaghebbende persoon bij Hezbollah was die u de hand boven het hoofd hield (VL p.3). In uw schriftelijke verklaring beweert u daarentegen dat het voor u een mysterie bleef wie deze invloedrijke persoon was totdat u, na uw vrijlating, door uw oom werd opgebeld. Dat u zich hierover tegenspreekt, ondermijnt in grote mate de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Vervolgens is het zeer merkwaardig dat u over de gebeurtenissen op de avond van uw vrijlating, namelijk het telefoontje aan L.(...) en dat van uw oom, met geen woord had gerept bij het invullen van de vragenlijst. Gezien uit uw schriftelijke verklaring blijkt dat dit een sleutelmoment was voor u, laat een dergelijke omissie weinig ruimte om geloof te hechten aan uw vluchtrelaas. Door het telefoontje van uw oom begreep u immers dat u niet anders kon dan uw land te ontvluchten.

Zeer merkwaardig is tevens uw bewering in de vragenlijst dat uw ontvoerders, om u te dwingen mee te werken met hen, ermee dreigden om uw 'dossier' over te maken aan de Libanese autoriteiten. In uw schriftelijke verklaringen geeft u immers een heel andere versie van de feiten op. Daar stelt u dat u, toen u niet anders kon dan toegeven wat u had gedaan, zelf voorstelde om uw dossier over te maken aan de Libanese autoriteiten zodat zij over u zouden oordelen. Hierop kwam van hen volgende reactie: Hij riep toen in mijn gezicht: "wie zijn de Libanese autoriteiten? Waarom vraag je dit? Om binnen een paar maanden vrij te komen zoals de rest van de verraders?". Dergelijk uiteenlopende verklaringen doen ernstig twijfelen aan de waarachtigheid van de door u aangehaalde feiten.

Ook opmerkelijk is de vaststelling dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS met geen woord heeft gerept over het arrestatiebevel dat in oktober 2011 tegen u werd uitgevaardigd, iets wat u nochtans wel claimt in uw schriftelijke verklaring. Het bevel zou immers nog vóór uw vertrek uit Libanon zijn uitgevaardigd.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat de gang van zaken die u schetst erg ongeloofwaardig is binnen de Libanese context. Zo is uw bewering dat Hezbollah u meer dan zeven maanden zou laten doorgaan met uw spionage voor Israël, niet geloofwaardig gezien de grote animositeit die tussen Hezbollah en Israël heerste en het blijvende grensconflict tussen Libanon en Israël (zie informatie toegevoegd aan dossier). Collaboratie met Israël is voor Hezbollah bijgevolg een zeer problematische vorm van verraad en ook in Libanon in het algemeen heerst hiervoor een zeer grote gevoeligheid. Dat Hezbollah u gedurende meerdere maanden zou laten begaan, is dan ook moeilijk te geloven. Dat ze u lieten begaan omdat een oom verantwoordelijke was binnen de partij, is geen overtuigende uitleg. Integendeel, gezien de ernst en de gevoeligheid van de feiten kan worden verwacht dat uw oom hierdoor zelf in nauwe schoenen kwam te staan. Dat Hezbollah u vervolgens zou aanbieden om voor hen te spioneren, is, in het licht van dit alles, ook geheel onlogisch.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u opmerkelijk vage verklaringen heeft afgelegd over uw reisweg. Zo verklaart u met het vliegtuig van Libanon, via een transitland, naar België te zijn gereisd. Vreemd genoeg kan u niet zeggen welk land dit transitland was (DVZ Verklaring 35).

Uit bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas en uw ingeroepen vrees ten overstaan van Hezbollah en ten overstaan van uw familie, die immers voortvloeit uit uw vermeende problemen met Hezbollah.

Uw verklaring ten overstaan van het CGVS dat u zich niet veel herinnert omdat u veel medicatie neemt, doet niet af bovenstaande appreciatie. U legt immers geen enkel medisch attest neer met betrekkingen tot uw cognitieve vermogens.

Uit bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 7 november 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de

Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politieke moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen.

In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 gewelddadige confrontaties plaatsvonden in de stad Tripoli tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 van de Conventie van Genève dd. 28 juli 1951, de artikelen

1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een klaarblijkelijke beoordelingsfout, geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en de definitie van vluchteling zoals vervat in artikel 1 van de Conventie van Genève. Vervolgens wijst hij erop dat hij zijn asielmotieven schriftelijk heeft opgestuurd omdat zijn mentale toestand niet toelaat in te gaan op een gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal. Hij stelt dat hij psychologische en psychiatrische attesten neerlegt die vermelden dat hij lijdt aan symptomen van post-traumatische stress en wijst erop dat in de proceduregids van UNHCR wordt gesteld dat de bijzondere kwetsbaarheid van de verzoeker in overweging moet worden genomen bij de beoordeling van de samenhang van zijn verhaal. Verzoeker betoogt dat zo de door hem bijgebrachte medische attesten de door hem ondergane vervolging niet kunnen bewijzen, zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing, zij de vaagheden en incoherenties in zijn relaas kunnen uitleggen. Verzoeker poneert dat hij terecht vreest voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het gevaar dat hij zou lopen in geval van terugkeer niet correct beoordeeld heeft.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een fotokopie van verzoekers identiteitskaart met vertaling in het Frans, een aanhoudingsbevel met vertaling in het Frans, een medisch attest bestemd voor de Dienst Vreemdelingenzaken (artikel 9ter) en twee attesten van Centre d'Ecoute et d'Aide, planning familial "Les Haies" – Maison Medicale.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken weigerde uit te leggen wat zijn activiteiten als spion voor Israël inhielden, wat twijfels doet rijzen bij de oprechtheid van zijn asielaanvraag en een negatieve indicatie inhoudt voor zijn algehele geloofwaardigheid, (ii) hij geen enkel document neerlegt ter staving van zijn identiteit, reisweg en asielmotieven, (iii) hij in de vragenlijst verklaarde dat zijn ontvoerders hem tijdens zijn ondervraging al vertelden dat het zijn oom was die de gezaghebbende persoon bij Hezbollah was die hem de hand boven het hoofd hield terwijl hij in zijn schriftelijke verklaring beweert dat het voor hem een mysterie bleef wie deze invloedrijke persoon was totdat hij, na zijn vrijlating, door zijn oom werd opgebeld, (iv) hij over de gebeurtenissen op de avond van zijn vrijlating, namelijk het telefoontje aan L. en dat van zijn oom met geen woord heeft gerept bij het invullen van de vragenlijst, (v) hij in de vragenlijst beweerde dat zijn ontvoerders, om hem te dwingen mee te werken met hen, ermee dreigden om zijn 'dossier' over te maken aan de Libanese autoriteiten terwijl hij in zijn schriftelijke verklaringen stelt dat hij, toen hij niet anders kon dan toegeven wat hij had gedaan, zelf voorstelde om zijn dossier over te maken aan de Libanese autoriteiten zodat zij over hem zouden oordelen, (vi) hij bij het invullen van de vragenlijst met geen woord heeft gerept over het arrestatiebevel dat in oktober 2011 tegen hem werd uitgevaardigd, (vii) zijn bewering dat Hezbollah hem meer dan zeven maanden zou laten doorgaan met zijn spionage voor Israël niet geloofwaardig is gezien de grote animositeit die tussen Hezbollah en Israël heerste en het blijvende grensconflict tussen Libanon en Israël en het ook geheel onlogisch is dat Hezbollah hem vervolgens zou aanbieden om voor hen te spioneren, zoals wordt toegelicht, (viii) hij vage verklaringen aflegt over zijn reisweg, (ix) zijn verklaring dat hij zich niet veel herinnert omdat hij veel medicatie neemt niets afdoet aan het voorgaande daar hij geen enkel medisch attest neerlegt met betrekking tot zijn cognitieve vermogens en (x) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 december 2014 (CG nr. 1124030), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Waar verzoeker stelt dat hij psychologische en psychiatrische attesten neerlegt die vermelden dat hij lijdt aan symptomen van post-traumatische stress, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker een medisch attest dd. 2 december 2013 neerlegt dat vaststelde dat zijn mentale toestand niet toelaat in te gaan op de convocatie van het Commissariaat-generaal. De kopie van het medisch attest dd. 24 januari 2014 vermeldt enkel dat verzoeker niet kan werken wegens ziekte. Er wordt echter nergens verdere informatie verschaft over verzoekers medische toestand. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft hij aldus geenszins aangetoond dat hij aan post-traumatische stress zou lijden. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing doet ook verzoekers verklaring dat hij zich niet veel herinnert omdat hij teveel medicatie neemt, geen afbreuk aan de conclusie van de commissaris-generaal daar hij geen enkel medisch attest met betrekking tot zijn cognitief vermogen neerlegt. Bijgevolg toont verzoeker niet aan getraumatiseerd te zijn, laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om volwaardige mondelinge of schriftelijke verklaringen af te leggen.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift bijkomende stukken die zijn mentale toestand betreffen. Wat betreft het aan het verzoekschrift gevoegde medisch attest dat bestemd is voor de Dienst Vreemdelingenzaken (artikel 9ter van de vreemdelingenwet), merkt de Raad op dat dit attest bezwaarlijk kan worden beschouwd als een uitgebreid psychiatrisch verslag. Bovendien werd dit attest opgesteld op aangeven van verzoeker en mogelijks gebaseerd op een éénmalig consult. Ook uit de twee attesten van Centre d'Ecoute et d'Aide, planning familial "Les Haies" blijkt nergens dat verzoeker niet in staat zou zijn om zijn asielrelaas chronologisch en gestructureerd neer te schrijven in het kader van zijn asielprocedure. Uit de neergelegde attesten blijkt geenszins dat verzoeker specifiek aan geheugenproblemen lijdt of dat zijn problematiek hem zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen.

Wat de neergelegde fotokopie van verzoekers identiteitskaart betreft, dient te worden opgemerkt dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet aangeeft waarom hij de identiteitskaart nooit op de Dienst Vreemdelingenzaken of op het Commissariaat-generaal heeft neergelegd. Hoe dan ook kan deze (slecht leesbare) fotokopie van verzoekers identiteitskaart slecht een aanduiding vormen van verzoekers identiteit en nationaliteit, gegevens welke op zich niet worden betwist, doch is dit stuk verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas.

Het aanhoudingsbevel kan geen objectieve bewijswaarde worden toegedicht. Niet alleen zijn faxkopieën door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren en bieden dergelijke stukken aldus geen enkele garantie op het vlak van authenticiteit, bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerminst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige niet de minste poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vrees ten overstaan van Hezbollah en ten overstaan van zijn familie, die immers voortvloeit uit zijn vermeende problemen met Hezbollah, ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij blijft immers steken in theoretische overwegingen die niet worden betrokken op de motivering van de bestreden beslissing, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. De motivering van de bestreden beslissing inhoudende

weigering van de vluchtelingenstatus blijft derhalve onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste vluchtrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.6.2. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon, blijkt uit een grondige analyse (zie COI Focus Libanon “*De actuele veiligheidssituatie in Libanon*” dd. 25 april 2014 en COI Focus Libanon “*De actuele veiligheidssituatie in Libanon*” van 11 mei 2015) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah’s betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beiroet geviséerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio’s Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio’s. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio’s vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvonden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel; het geweld escaleerde evenwel niet. In de overige regio’s is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de

toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze analyse niet, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS